

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2013, čj. 6 A 137/2012 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 13. 9. 2012 domáhal ochrany před nečinností žalovaného. Nečinnost žalovaného měla dle názoru žalobce spočívat v nevydání rozhodnutí o jeho stížnosti.

[2] Městský soud usnesením ze dne 1. 11. 2012, čj. 6 A 137/2012 – 3, vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000 Kč ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení. V reakci na to žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků. Současně soudu zaslal prohlášení o jeho majetkových poměrech. Městský soud usnesením ze dne 11. 3. 2013, čj. 6 A 137/2012 – 13, žádost žalobce zamítl a usnesením ze dne 14. 5. 2013, čj. 6 A 137/2012 – 18, ho opětovně vyzval k zaplacení soudního poplatku. Kasační stížnost, kterou proti poslední uvedené usnesení žalobce podal, Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 26. 7. 2013, čj. 5 As 36/2013 – 15. Městský soud po rozhodnutí o kasační stížnosti usnesením ze dne 6. 9. 2013, čj. 6 A 137/2012 – 31 žalobce znovu vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu, a to do 10 dnů od doručení usnesení. Současně ho poučil o následcích nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení bylo žalobci doručeno dne 13. 9. 2013. Vzhledem k tomu, že ani poté žalobce soudní poplatek za správní žalobu nezaplatil, vydal městský soud napadené usnesení,

kterým řízení zastavil podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení městského soudu o zastavení řízení včasou kasační stížností. Kromě řady námitek vztahujících se k samotné nečinnosti žalovaného ve věci jeho práva na informace, námitek směřujících proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků a proti usnesení o nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku stěžovatel namítá, že i soudcovská lhůta musí být přiměřená a odůvodněná a předpokládá, že jí soud nebude nucen prodloužovat, resp. vyzvaná osoba nebude žádat o její prodloužení. Považuje za „*absurdní, pokud městský soud uvažuje, že mu není známo, že by žalobce někdy poplatek zaplatil soudu – soud odmítá pochopit, že ho vyžaduje od osoby v hmotné nouzi, ba mu to neumožní (krátké lhůty)*“. V ostatním se obsah kasační stížnosti omezuje pouze na nesrozumitelná nebo obecná tvrzení vztahující se zjevně k jinému rozhodnutí než napadenému usnesení (např. že „*rozsudek byl vydán bez splnění podmínek přezkumu, a to zjevně, tedy nezákonně*“), a na povzdechy stěžovatele nad nesnadností poskytování úvěrů a půjček osobám v hmotné nouzi. Dále stěžovatel odkazoval na věc předloženou rozšířenému senátu NSS pod sp. zn. 3 As 125/2012 s tvrzením, že rozsudek ani nemohl být vydán, neboť se vede řízení o této právní otázce před rozšířeným senátem.

[4] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil.

[5] Žalovaný se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejdříve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Bylo zjištěno, že stěžovatel neuhradil soudní poplatek za kasační stížnost, ani není v řízení před zdejším soudem zastoupen advokátem, tak jak to vyžaduje § 105 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětem řízení v dané věci je rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení žalobce advokátem v řízení netrval, protože takový požadavek by pouze vedl k řetězení téhož problému, což by popíralo smysl samotného řízení o této kasační stížnosti a nesvědčilo by ani zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2012, čj. 4 Ads 66/2012 – 22).

[7] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V dané věci je předně nutno zdůraznit, že předmětem posouzení a hodnocení zdejšího soudu není a nemůže být zákonnost rozhodnutí o neosvobození od soudních poplatků městským soudem. Proti tomuto rozhodnutí bylo možno podat samostatnou kasační stížnost, což stěžovatel, ač neúspěšně, také učinil. Z tohoto důvodu je nutno všechny námítky směřující proti usnesení, kterým městský soud stěžovateli nepřiznal dobrodiní osvobození od soudních poplatků, považovat za směřující proti věci již rozhodnuté [§ 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.]. Na této skutečnosti nemůže změnit ani to, že ve věci sp. zn. 3 As 125/2012 byla rozšířenému senátu zdejšího soudu předložena otázka zpochybňující přípustnost kasační stížnosti proti usnesení městského soudu o neosvobození od soudních poplatků. Teprve případně opačné rozhodnutí rozšířeného senátu může dosavadní judikaturu změnit.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat ani námitkami stěžovatele týkajícími se samotné nečinnosti žalovaného či brojící proti usnesení, kterým městský soud nevyhověl žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku, neboť dle ustálené judikatury zdejšího soudu lze rozhodnutí o zastavení řízení z povahy věci napadat pouze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jednoduše řečeno, pro stěžovatele přicházejí v úvahu pouze tvrzení, že řízení o žalobě bylo zastaveno v rozporu se zákonem.

[11] Jedinou konkrétní námitku, kterou zdejší soud vyhodnotil v dané věci jako přípustnou, je stěžovatelovo obecné tvrzení, že i soudcovská lhůta musí být přiměřená a dle stěžovatele i odůvodněná. V tomto rozsahu jí proto zdejší soud přezkoumal.

[12] Z takto učiněné námitky v podstatě vyplývá, že stěžovatel nesouhlasí s délkou lhůty, kterou mu městský soud poskytl k zaplacení soudního poplatku. S takovým názorem se však nelze v žádném případě ztotožnit. V dané věci totiž stěžovatel žalobu podal již 13. 9. 2012, byl opakovaně vyzván k zaplacení soudního poplatku (celkem třikrát, výzvy ze dne 1. 11. 2012, 14. 5. 2013, a 6. 9. 2013), vždy mu byla poskytnuta lhůta 10 dnů k jeho zaplacení, a vždy byl poučen o následcích nezaplacení. Stěžovatel měl tedy více než 5 měsíců (!) na zaplacení soudního poplatku ve výši 2.000 Kč, který je dle zákona splatný již dnem podání žaloby, tj. 13. 9. 2012, přesto ho dosud nezaplatil.

[13] Skutečnost, kterou stěžovatel žádným způsobem nerozporuje, a dokonce jí sám tvrdí, je, že dosud soudní poplatek nezaplatil. Soud proto postupoval správně, pokud řízení zastavil dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[14] Kasační námitka je proto nedůvodná.

[15] Stěžovatel tedy se svými námitkami neuspěl. Soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu